

Den polske Note af 17. Juli tager heller intet Forbehold, men bemærker („prend acte de“) de Fortolkninger, som er fremsat i den amerikanske Note af 23. Juni vedrørende Nødværge, Brud paa Traktaten og Forbundspagten. I sidstnævnte Henseende tilføjes, at Mr. Kelloggs Opfattelse allerede fremgaar af den Kendsgerning, at den nye Traktat foreskriver Afkald paa Krig som et Middel for national Politik.

Czekoslovakiet konstaterer i sin Note af 20. Juli, at Kellogg-Pagten ikke indeholder noget, som er uforeneligt med de Forpligtelser, som fremgaar af de Traktater, som Czekoslovakiet hidtil har afsluttet. Idet der i øvrigt henvises til Fortolkningerne i den amerikanske Note af 23. Juni, giver Czekoslovakiet sin fulde Tilslutning til den nye Traktat uden at fremsætte noget Forbehold.

Den af de Forenede Staters Udenrigsminister i Notens af 23. Juni 1928 fremsatte Fortolkning med Hensyn til de ovenfor under I—VI berørte Spørgsmaal gaar ud paa følgende:

„I. *Selvforsvar*. Der er intet i det amerikanske Udkast til en Traktat mod Krigen, som paa nogen Maade indskrænker eller forringer Retten til Selvforsvar. Denne Ret tilkommer enhver suveræn Stat og er underforstaaet i enhver Traktat. Det staar enhver Nation til enhver Tid frit for, uden Hensyn til Traktatbestemmelser, at forsvare sit Territorium mod Angreb eller Invasion, og den er alene kompetent til at afgøre, hvorvidt Omstændighederne kræver Tilflugt til Krig som Selvforsvar. Hvis den har Retten paa sin Side, vil Verden anerkende og ikke fordømme dens Handlemaade. Udtrykkelig Anerkendelse i en Traktat af denne uafhængige Ret støder imidlertid paa den samme Vanskelighed, som møder enhver Bestræbelse for at give en nærmere Bestemmelse af, hvad der forstaas ved Angreb. Det er nøjagtigt det samme Spørgsmaal, set fra den anden Side. For saa vidt ingen Traktatbestemmelse yderligere kan bestyrke den i Forholdets Natur begrundede Ret til Selvforsvar, er det ikke i Fredens Interesse, at en Traktat fastsætter en juridisk Bestemmelse af Begrebet Selvforsvar, da det er alt for let for den samvittighedsløse at give Forholdene Udseende af, at de stemmer overens med den fastsatte Begrebsbestemmelse.

II. *Forbundspagten*. Pagten paalægger ingen positiv Forhaandsforpligtelse til at gribe til Krig. For saa vidt der er Tale om nogen Forpligtelse, er den af afledet Art og opstaar kun, naar en Stat udtrykkelig er gaaet ind derpaa. Pagtens Art. 10 er f. Eks. ved en Beslutning, som er blevet forelagt den 4de Forsamling, men ikke formelt vedtaget af denne paa Grund af en enkelt Stemme i modsat Retning, blevet fortolket paa den Maade, at den skal forstaas saaledes, at „det med Hensyn til Forpligtelsen til at beskytte Medlemmers Uafhængighed og territoriale Integritet overlades til de forfatningsmæssige Myndigheder i enhver Forbundsstat at afgøre, i hvilken Grad den paagældende Forbundsstat er forpligtet til at sørge for Udførelsen af denne Forpligtelse ved Anvendelse af sine Militærstyrker“. Der er efter min Mening ikke nødvendigvis nogen Uoverensstemmelse mellem Forbundspagten og Tanken om et ubetinget Afkald paa Krig. Det er rigtigt, at Forbundspagten kan fortolkes saaledes, at den giver Beføjelse til Krigsførelse under visse Omstændigheder, men dette er en Beføjelse og ikke noget positivt Krav.

III. *Locarno-Traktaterne*. Hvis der paahviler de Stater, som er Deltagere i Locarno-Traktaterne, nogen positiv Forpligtelse til at gribe til Krig, vil en saadan Forpligtelse i hvert Fald ikke indtræde, forinden nogen af disse Stater har begyndt Krig i Strid med dens deri hjemlede højtidelige Forpligtelser. Det er derfor øjensynligt, at hvis alle Parterne i Locarno-Traktaterne tillige bliver Parter i den mangesidede Traktat mod Krig, som er foreslaaet af de Forenede Stater, vil der blive en dobbelt Sikkerhed for, at Locarno-Traktaterne ikke bliver krænket ved at gribe til Vaaben. Det følger heraf, at Tilflugt til Krig, fra nogen Stats Side i Strid med Locarno-Traktaterne, samtidig ogsaa vil være et Brud paa den mangesidede Traktat mod Krig, og de andre Stater, som deltager i Traktaten mod Krigen, vilde paa den Maade uden videre blive retmæssigt løst fra deres Forpligtelser i Henhold til denne Traktat, og det vilde staa dem frit for at opfylde deres Locarno-Forpligtelser. De Forenede Stater er fuldkommen paa det rene med, at Deltagere i Locarno-Traktaterne bliver Deltagere i den foreslaaede Traktat mod Krigen enten derved, at de undertegner den i første Omgang, eller derved, at de straks tiltræder Traktaten, saa snart den er traadt i Kraft, paa den Maade, som er foreskrevet i Art. 3 i det amerikanske Udkast,